Wymogi wzajemnej zgodności obowiązujące od 1 stycznia 2009 roku

I. OCHRONA ŚRODOWISKA NATURALNEGO

Ochrona środowiska, w ramach wymogów wzajemnej zgodności, obejmuje ochronę ptaków i siedlisk przyrodniczych dzikiej fauny i flory, ochronę wód gruntowych przed substancjami niebezpiecznymi, postępowanie z osadami ściekowymi w gospodarstwie, a także ochronę wód przed azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych.

1. Wymogi dotyczące ochrony dzikiego ptactwa

Celem dyrektywy (dyrektywa ptasia – Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE z dnia 30 listopada 2009 r. *w sprawie ochrony dzikiego ptactwa*) dotyczącej ochrony dzikiego ptactwa i ich siedlisk jest ochrona wszystkich gatunków ptaków i jego siedlisk, a szczególnie tych o znaczeniu priorytetowym oraz zachowanie ich w stanie jak najbardziej sprzyjającym naturalnym miejscom występowania. Ochronie mają podlegać lęgowiska, pierzowiska, zimowiska i miejsca postoju.

Rolnik powinien przestrzegać:

1.Wymagań wynikających z planów zadań ochronnych albo planów ochrony w zakresie dotyczącym gatunków ptaków będących przedmiotem ochrony na obszarach specjalnej ochrony ptaków (dotyczy rolnika, którego gospodarstwo lub jego część położone jest na obszarze Natura 2000),

2. Zakazu umyślnego chwytania oraz zabijania ptaków objętych ochroną wymienionych w załącznikach nr 1, 2, 5 do rozporządzenia w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną (Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 28 września 2004 r.),

3. Umyślnego niszczenia gniazd i jaj lub umyślnego płoszenia ptaków objętych ochroną, wymienionych w załącznikach nr 1, 2, 5 do rozporządzenia w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną.

4. Zakazu niszczenia siedlisk i ostoi ptaków wymienionych w załączniku nr 1, 2 rozporządzenia w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną,

5. Zakazu:

- wycinania drzew lub krzewów,
- dokonywania zmian stosunków wodnych, jeżeli nie jest to związane z potrzebą ochrony poszczególnych gatunków,
- wznoszenia obiektów, urządzeń i instalacji

w strefach ochrony ostoi, miejsc rozrodu i regularnego przebywania ptaków wymienionych w załączniku nr 5 do rozporządzenia w sprawie gatunków dziko występujących zwierząt objętych ochroną, bez posiadania odpowiedniego zezwolenia na odstąpienie od powyższych zakazów.

2. Wymogi dotyczące ochrony siedlisk przyrodniczych

Celem dyrektywy (dyrektywa siedliskowa – Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. *w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory*) dotyczącej ochrony siedlisk przyrodniczych jest zapewnienie różnorodności przyrodniczej poprzez zachowanie siedlisk naturalnych oraz gatunków dzikiej fauny i flory w stanie sprzyjającym ochronie. Ponadto w ramach obowiązującego prawa istnieje obowiązek dokonywania oceny oddziaływania na środowisko podejmowanych działań. Wymogi te również wchodzą w zakres zasady wzajemnej zgodności.

Rolnik powinien przestrzegać:

1. Wymagań wynikających z planów zadań ochronnych albo planów ochrony w zakresie dotyczącym typów siedlisk przyrodniczych, gatunków zwierząt oraz gatunków roślin będących przedmiotem zainteresowania Wspólnoty (dotyczy rolnika, którego gospodarstwo lub jego część położone jest na obszarze Natura 2000),

2. Zakazu podejmowania działań mogących osobno lub w połączeniu z innymi działaniami, znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000. (*Powyższy zakaz nie dotyczy rolnika, który realizuje działanie po uzyskaniu stosownego zezwolenia).* Przedsięwzięcia, które mogą znacząco oddziaływać na obszar Natura 2000, mogą być realizowane, jeżeli:

- została wydana odpowiednia decyzja administracyjna,
- po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na obszar Natura 2000 została wydana decyzja administracyjna,

3. Zakazu umyślnego zrywania, niszczenia i uszkadzania oraz zbioru roślin objętych ochroną.

3. Wymogi dotyczące ochrony wód gruntowych przed zanieczyszczeniami spowodowanymi przez niektóre substancje niebezpieczne

W gospodarstwach rolnych, spośród substancji stanowiących zagrożenie dla czystości wód gruntowych, najczęściej występują środki ochrony roślin oraz produkty naftowe, takie jak: oleje napędowe i opałowe, benzyna, oleje przekładniowe, hydrauliczne, smary, płyny hamulcowe.
W działalności rolniczej wykorzystuje się także wiele urządzeń (np. akumulatory, świetlówki), zawierających substancje niebezpieczne, które w momencie przedostania się do wód gruntowych stanowić mogą zagrożenie dla zdrowia ludzi i środowiska. Z punktu widzenia gospodarstwa rolnego najważniejsze jest właściwe przechowywanie i stosowanie materiałów, środków, urządzeń zawierających substancje niebezpieczne. Zarówno podczas pracy, jak i magazynowania należy zwracać uwagę czy nie ma przecieków substancji niebezpiecznych do gleby i wód gruntowych. Substancjami niebezpiecznymi dla gleby i wody są zarówno ścieki, jak i odpady.

Rolnik powinien przestrzegać:

1. Zakazu wprowadzania bezpośrednio i pośrednio do wód podziemnych substancji niebezpiecznych np. rtęci i jej związków, kadmu i jego związków, związków fosforoorganicznych (zawartych m. in. w insektycydach do zwalczania owadów lub

pasożytów), trwałych olejów mineralnych i węglowodorów ropopochodnych (np. ropa naftowa), zawartych w ściekach z wyłączeniem ścieków bytowych i komunalnych oraz odpadach ujętych w kategoriach Q4 (np. substancje rozlane, rozsypane), Q5 (np. substancje zanieczyszczone lub zabrudzone), Q7 (np. substancje niespełniające swojej funkcji – np. zanieczyszczone kwasy, rozpuszczalniki, przepracowane oleje), Q9 (pozostałości z procesów usuwania zanieczyszczeń - np. osady ściekowe, szlamy z płuczek, płyny z filtrów, zużyte filtry), Q14 (substancje niemające dalszego zastosowania - np. odpady z rolnictwa, gospodarstw domowych, odpady biurowe),

2. Zakazu wprowadzania do gleby substancji niebezpiecznych, szczególnie: nietrwałych olejów mineralnych i węglowodorów ropopochodnych, amoniaku i azotynów, biocydów i ich pochodnych oraz cyjanków – stosowanych np. do zwalczania organizmów szkodliwych lub niepożądanych, głównie do ochrony roślin uprawnych, lasów, zbiorników wodnych, do niszczenia żywych organizmów uznanych za szkodliwe m. in. w budynkach inwentarskich.

4. Wymogi dotyczące wykorzystania osadów ściekowych w rolnictwie

Komunalne osady ściekowe to pochodzący z oczyszczalni ścieków osad z komór fermentacyjnych oraz innych instalacji służących do oczyszczania ścieków komunalnych lub innych ścieków o składzie zbliżonym do składu ścieków komunalnych. Osady mogą być przekazane rolnikowi wyłącznie przez wytwórcę tych osadów. Ponadto wytwórca osadu odpowiedzialny jest za poddanie przekazywanych komunalnych osadów ściekowych badaniom oraz za przeprowadzenie badań gleby przed zastosowaniem na niej osadu i przekazanie informacji o dawkach tego osadu rolnikowi. Analiza gleby obejmuje następujące oznaczenia: pH, zawartość metali ciężkich i fosforu przyswajalnego w mg P_2O_5/100g gleby. Rolnik ma prawo żądać wyżej wymienionych dokumentów od wytwórcy osadów. W przypadku ich braku powinien odmówić przyjęcia osadów. Zgodnie z obowiązującym prawem istnieje obowiązek przechowywania tych dokumentów przez 5 lat. Dla spełnienia wymogów wzajemnej zgodności dotyczącej ochrony środowiska w gospodarstwach stosujących komunalne osady ściekowe dokumentami podlegającymi sprawdzeniu jest analiza gleby i dokument potwierdzający ilość dawek(ki) osadów ściekowych zastosowanych w gospodarstwie wydany przez wytwórcę osadów.

Rolnik powinien przestrzegać**:**

1. Zalecanych dawek komunalnych osadów ściekowych określonych w dokumencie przekazanym przez wytwórcę komunalnych osadów ściekowych,

2. Zakazu stosowania komunalnych osadów ściekowych na gruntach, na których rosną rośliny sadownicze i warzywa (z wyjątkiem drzew owocowych),

3. Zakazu stosowania komunalnych osadów ściekowych na gruntach przeznaczonych do uprawy roślin jagodowych i warzyw, które pozostają w bezpośrednim kontakcie z glebą i nie są spożywane w stanie surowym, w okresie 10 miesięcy poprzedzających zbiór tych roślin i podczas samego zbioru,

4. Zakazu stosowania komunalnych osadów ściekowych na łąkach i pastwiskach,

5. Zakazu stosowania komunalnych osadów ściekowych:

- na terenach zalewowych, czasowo podtopionych i bagiennych;
- na terenach czasowo zamarzniętych i pokrytych śniegiem;
- na gruntach o dużej przepuszczalności, stanowiących w szczególności piaski luźne i słabogliniaste oraz piaski gliniaste lekkie, jeżeli poziom wód gruntowych znajduje się na głębokości mniejszej niż 1,5 m poniżej powierzchni gruntu;
- w pasie gruntu o szerokości 50 m bezpośrednio przylegającego do brzegów jezior i cieków;
- na terenach położonych w odległości mniejszej niż 100 m od ujęcia wody, domu mieszkalnego lub zakładu produkcji żywności;
- na terenach ochrony pośredniej stref ochronnych ujęć wody, o ile lokalny akt prawny wydany przez Dyrektora RZGW nie stanowi inaczej;
- na obszarach ochronnych zbiorników wód śródlądowych, o ile lokalny akt prawny wydany przez Dyrektora RZGW, nie stanowi inaczej,

6. Zakazu stosowania komunalnych osadów ściekowych na gruntach rolnych o spadku przekraczającym 10%,

7. Wymogu stosowania komunalnych osadów ściekowych na terenach użytkowanych rolniczo o pH gleby nie mniejszym niż 5,6.

8. Przechowywania przez okres 5 lat, wyników badań osadów ściekowych oraz gleby, na których osady te zostały zastosowane,

9. Stosowania osadów ściekowych ustabilizowanych oraz przygotowanych odpowiednio do celu i sposobu ich stosowania, w szczególności poddanych obróbce biologicznej, chemicznej, termicznej lub innemu procesowi, który obniża podatność osadu ściekowego na zagniwanie i eliminuje zagrożenie dla środowiska lub zdrowia ludzi,

10. Przeprowadzania badań gleby metodami referencyjnymi, o których mowa w załączniku nr 5 do rozporządzenia w sprawie komunalnych osadów ściekowych przed każdorazowym zastosowaniem tych osadów (Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 13 lipca 2010 r.),

11. Nieprzekraczania dopuszczalnych wartości ilości metali ciężkich w wierzchniej warstwie gleby (0-25 cm), na którym osady mają być stosowane, określonych w załącznikach nr 2 i 3 do rozporządzenia w sprawie komunalnych osadów ściekowych,

12. Stosowania osadów oraz szlamów z zakładowych oczyszczalni ścieków, wymienionych w części II lp. 1 załącznika do Rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie **procesu odzysku R10** (Dz.U. z 2011 r., Nr 86, poz. 476) w celu nawożenia lub ulepszania gleby poprzez ich rozprowadzanie na powierzchni gleby tylko po spełnieniu wymagań określonych w tym rozporządzeniu.

5. Wymogi dotyczące ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego

Celem dyrektywy 91/676/EWG *dotyczącej ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego* jest ochrona wód przed zbytnim zanieczyszczeniem azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych. Zgodnie z powyższą dyrektywą, każde państwo członkowskie UE wyznacza na terytorium swojego kraju obszary zanieczyszczone związkami azotu pochodzenia rolniczego oraz obszary potencjalnie narażone

na wystąpienie takiego zanieczyszczenia. Przepisy powyższej dyrektywy wdrożono w Polsce ustawą Prawo wodne oraz rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 23 grudnia 2002 r. *w sprawie szczegółowych wymagań, jakim powinny odpowiadać programy działań mające na celu ograniczenie odpływu azotu ze źródeł rolniczych*. W związku z rozpoczęciem kolejnego czteroletniego okresu wdrażania dyrektywy azotanowej w 2012 roku rozpoczęto proces wyznaczania nowych obszarów i obecnie na terenie kraju wyznaczono i ustanowiono 48 obszarów szczególnie narażonych na zanieczyszczenia powodowane przez azotany pochodzenia rolniczego (OSN). Dla każdego z obszarów OSN właściwe terytorialnie Regionalne Zarządy Gospodarki Wodnej opracowują Programy działań mające na celu ograniczenie odpływu azotu ze źródeł rolniczych. Nowe Programy działań będą jednolite pod względem wymogów dla wszystkich obszarów OSN na terenie całego kraju.

Poza ogólnymi przepisami krajowymi w zakresie przechowywania nawozów naturalnych, których obowiązek przestrzegania dotyczy wszystkich rolników na terenie kraju, zostały określone dodatkowe wymagania dotyczące sposobu przechowywania płynnych i stałych nawozów naturalnych. Na przykład pojemność miejsc do przechowywania obornika/pojemność zbiorników na gnojówkę i gnojowicę musi zapewniać możliwość ich gromadzenia i przechowywania w okresach, kiedy nie są one wykorzystywane rolniczo (co najmniej 6 miesięcy). **Na nowo wyznaczonych obszarach OSN rolnicy mają czas na dostosowanie urządzeń do przechowywania nawozów naturalnych do wymogów Programu działań do końca okresu jego obowiązywania.** Program działań dopuszcza także możliwość przechowywania obornika poza płytą obornikową, na specjalnie w tym celu przygotowanym miejscu (zabezpieczonym materiałami szczelnymi i nieprzepuszczalnymi), które będzie zabezpieczone przed przedostaniem się odcieków do wód lub do gruntu. Jednakże nie dotyczy to rolników, którzy prowadzą chów lub hodowlę drobiu powyżej 40 000 stanowisk lub chów lub hodowlę świń powyżej 2 000 stanowisk dla świń o wadze ponad 30 kg lub 750 stanowisk dla macior. Rolnicy w okresie od dnia 1 marca do dnia 31 października mogą również złożyć obornik na pryzmie bezpośrednio na gruncie, jednak nie dłużej niż przez okres 12 tygodni z jednoczesnym zachowaniem warunków przewidzianych dla tego typu przechowywania. Zgodnie z Programem pryzmę lokalizuje się poza zagłębieniem terenu, na możliwie płaskim terenie, o dopuszczalnym spadku do 3%, na terenie niepiaszczystym i niepodmokłym, w odległości większej niż 20 m od linii brzegu wód powierzchniowych. W przypadku ponownego złożenia obornika na pryzmie w następnym sezonie wegetacyjnym, pryzma musi być zlokalizowana w innym miejscu. Roczny plan nawożenia w gospodarstwie, który rolnik obowiązany jest posiadać, powinien uwzględniać:

- zapotrzebowanie roślin na składniki pokarmowe,
- odczyn i zasobność gleby w składniki mineralne,
- źródła składników nawozowych w gospodarstwie, w tym nawozy naturalne i organiczne.

Przy opracowywaniu planu nawożenia pomocne jest prowadzenie kart dokumentacyjnych pól w gospodarstwie, na których rejestrowane są m.in. terminy nawożenia, dawki zastosowanych nawozów, wysokość plonów roślin uprawnych.

Podstawowe wymogi obowiązujące rolnika na OSN w ramach wzajemnej zgodności:

Wymagania w zakresie składowania nawozów i kiszonek

- Obornik należy przechowywać w sposób zabezpieczający przed przenikaniem odcieków do wód lub do gruntu, lub w przypadku utrzymywania zwierząt na głębokiej ściółce, w budynku inwentarskim o nieprzepuszczalnym podłożu
- Pojemność płyty obornikowej zapewnia możliwość gromadzenia i przechowywania obornika w okresach, kiedy nie jest on wykorzystywany rolniczo (co najmniej 6 miesięcy).
- Gnojowica i gnojówka są przechowywane w szczelnych zbiornikach.
- Pojemność zbiorników na gnojowicę i na gnojówkę wystarcza na ich przechowywanie przez okres, kiedy nie są one wykorzystywane rolniczo (co najmniej 6 miesięcy).
- Kiszonki są zabezpieczone przed wyciekiem soków do gruntu.
- Dawka nawozu naturalnego, zastosowana w ciągu roku, nie zawiera więcej niż 170 kg azotu w czystym składniku na 1 ha użytków rolnych. Stąd obsada zwierząt w gospodarstwie powinna być dostosowana do możliwości wykorzystania nawozów naturalnych lub nadmiar tych nawozów powinien być zbywany.

Wymagania w zakresie prowadzenia dokumentacji

- Rolnik posiada **karty dokumentacyjne pól** z ewidencją wszystkich zabiegów agrotechnicznych, w szczególności związanych z nawożeniem,
- Rolnik posiada **szkic lub mapki działek** z odnotowanym każdorazowo miejscem i datą lokalizacji pryzmy obornika bezpośrednio składowanego na gruncie w danym roku,
- Rolnik posiada **plan nawożenia** dla upraw.- w gospodarstwach prowadzących działalność rolniczą na powierzchni powyżej 100 ha użytków rolnych na OSN,
- Rolnik posiada **umowę zbytu nawozów naturalnych** produkowanych w gospodarstwie rolnym, jeżeli wynika to ze zbyt dużej produkcji nawozów naturalnych (powyżej 170 kg N/ha) w stosunku do powierzchni gruntów rolnych będących w posiadaniu rolnika,

Dokumentację należy przechowywać przez okres obowiązywania Programu i rok po jego zakończeniu (5 lat)

Zasady stosowania nawozów

- Nawozy naturalne oraz organiczne w postaci stałej i płynnej stosowane są w okresach dozwolonych :

1. **Nawozy naturalne i organiczne** na gruntach ornych stosuje się w okresie od dnia 1 marca do dnia 15 listopada.
2. **Nawozy płynne naturalne** na łąkach trwałych i pastwiskach trwałych stosuje się od dnia 1 marca do dnia 15 sierpnia.
3. **Nawozy stałe naturalne** stosuje się:
   - na łąkach trwałych od dnia 1 marca do dnia 30 listopada,
   - na pastwiskach trwałych od dnia 1 marca do dnia 15 kwietnia i od dnia 15 października do dnia 30 listopada.
4. **Nawozy azotowe mineralne** stosuje się:
   - na gruntach ornych i w uprawach wieloletnich od dnia 1 marca do dnia 15 listopada.
   - na łąkach trwałych i pastwiskach trwałych od dnia 1 marca do dnia 15 sierpnia.

- Nawozy naturalne w postaci stałej stosowane są pogłównie tylko na użytkach zielonych i wieloletnich uprawach polowych.
- Nawozy naturalne oraz organiczne stosowane na gruntach ornych powinny być przykryte lub wymieszane z glebą nie później niż następnego dnia po ich zastosowaniu, z wyjątkiem nawozów stosowanych na użytkach zielonych.
- Nawozy naturalne stosowane są w odległości, co najmniej 20 m od strefy wód (tj. strefy ochronnej źródeł, ujęć wody, brzegu zbiorników oraz cieków wodnych, kąpielisk itp.).
- Przestrzegany jest zakaz stosowania nawozów:

  – na glebach zalanych wodą lub przykrytych śniegiem lub zamarzniętych,

  – bez względu na przebieg pogody i stan gleby w okresie od początku grudnia do końca lutego, z wyjątkiem upraw pod osłonami,

  – naturalnych w postaci płynnej w całym okresie wegetacji roślin przeznaczonych do bezpośredniego spożycia przez ludzi (np. warzywa, owoce jagodowe),

  – naturalnych w postaci płynnej oraz mineralnych azotowych na glebach bez okrywy roślinnej, położonych na polach o nachyleniu większym niż 10%,

  – naturalnych w postaci stałej podczas wegetacji roślin z wyjątkiem trwałych użytków zielonych i wieloletnich upraw polowych.

II. IDENTYFIKACJA I REJESTRACJA ZWIERZĄT

Głównym celem systemu identyfikacji i rejestracji zwierząt (IRZ) jest umożliwienie śledzenia przemieszczeń zwierząt gospodarskich. Ma to szczególne znaczenie w przypadku wystąpienia choroby zakaźnej. Umożliwia szybką identyfikację miejsc, w których przebywały i przebywają zakażone zwierzęta, co ogranicza ryzyko dla zdrowia publicznego.

W celu dokonania rejestracji zwierząt w systemie IRZ należy:

- uzyskać numer identyfikacyjny producenta rolnego,
- zwrócić się o nadanie numeru siedziby stada do biura powiatowego ARiMR.

Zgłoszenia zwierząt do rejestru oraz zdarzeń ich dotyczących, posiadacz zwierząt dokonuje poprzez wypełnienie druków dostępnych w biurach powiatowych ARiMR bądź składa je w formie elektronicznej na stronie internetowej ARiMR. Zgłoszenia te dotyczą w szczególności:

- rejestracji zwierzęcia (urodzenie, przywóz z państw spoza UE, przywóz z państw UE),
- przemieszczania zwierzęcia z i do gospodarstwa,
- padnięcia,
- uboju.

<u>Rolnik powinien przestrzegać obowiązku</u>:

Posiadania numeru siedziby stada. Powyższy wymóg nie dotyczy posiadacza zwierzęcia utrzymującego nie więcej niż jedną świnię, z przeznaczeniem na własne potrzeby.

1. Wymogi dotyczące identyfikacji i rejestracji bydła

Rolnik powinien przestrzegać obowiązku:

1. Prowadzenia księgi rejestracji bydła w formie papierowej lub elektronicznej i przechowywania danych zawartych w księdze rejestracji bydła, przez okres 3 lat od dnia utraty posiadania zwierzęcia. Księga rejestracji bydła w formie papierowej powinna być prowadzona zgodnie ze wzorem określonym w załączniku do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 lipca 2005 r. w sprawie księgi rejestracji bydła, świń, owiec lub kóz (Dz. U. Nr 151, poz. 1268, z późn. zm.). Księga rejestracji bydła powinna być udostępniana przez rolnika na żądanie osoby upoważnionej do wykonywania czynności kontrolnych,

2. Dokonywania wpisów do księgi rejestracji w terminie 7 dni od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące obowiązek wpisu (tj. w przypadku: dokonywania przywozów z i do gospodarstwa, wystąpienia narodzin bądź śmierci zwierząt w gospodarstwie),

3. Oznakowania wszystkich sztuk bydła w siedzibie poprzez umieszczenie na obu uszach kolczyków w terminie 7 dni od dnia urodzenia zwierzęcia lub dnia kontroli granicznej, w przypadku zwierzęcia przywożonego z państwa trzeciego (z wyłączeniem przypadku, gdy miejscem przeznaczenia zwierzęcia jest rzeźnia, a uboju dokona się w terminie 20 dni od dnia przeprowadzenia takiej kontroli) nie później niż do dnia opuszczenia siedziby stada, w której się urodziły, a zwierzę pochodzące z innego państwa członkowskiego powinno posiadać swoje oryginalne kolczyki,

4. Zgłaszania faktu urodzenia, śmierci oraz przewozu bydła do i z siedziby stada wraz z datami tych zdarzeń kierownikowi biura powiatowego Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w terminie do 7 dni od dnia nastąpienia tego zdarzenia,

5. Posiadania dla wszystkich sztuk bydła paszportów zgodnych ze wzorem określonym w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 6 czerwca 2007 r. w sprawie wzoru paszportu bydła (Dz. U. Nr 112, poz. 772). Paszport powinien zawierać wymagane dane, które powinny być zamieszczane natychmiast po przywiezieniu zwierzęcia do siedziby stada i bezpośrednio przed jego wywiezieniem,

6. Przedstawiania na żądanie Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa oraz organów Inspekcji Weterynaryjnej, informacji dotyczących pochodzenia, identyfikacji lub przeznaczenia bydła.

2. Wymogi dotyczące identyfikacji i rejestracji owiec i kóz

Rolnik powinien przestrzegać obowiązku:

1. Prowadzenia księgi rejestracji owiec lub księgi rejestracji kóz w formie papierowej lub w formie elektronicznej i przechowywania danych zawartych w księdze rejestracji owiec lub księdze rejestracji kóz przez okres 3 lat od dnia utraty posiadania zwierzęcia. Księga rejestracji owiec lub księga rejestracji kóz w formie papierowej powinna być prowadzona

zgodnie ze wzorem określonym w załączniku do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 lipca 2005 r. w sprawie księgi rejestracji bydła, świń, owiec lub kóz (Dz. U. Nr 151, poz. 1268, z późn. zm.). Księga rejestracji owiec lub księga rejestracji kóz powinna być udostępniana przez rolnika na żądanie osoby upoważnionej do wykonywania czynności kontrolnych,

2. Prowadzenia aktualnej księgi rejestracji stada owiec lub księgi rejestracji kóz, dokonując wpisów do tej księgi w terminie 7 dni od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące obowiązek wpisu (tj. w przypadku: dokonywania przywozów z i do gospodarstwa, wystąpienia narodzin bądź śmierci zwierząt w gospodarstwie),

3. Oznakowania wszystkich sztuk owiec lub kóz w siedzibie za pomocą kolczyków, w terminie 180 dni od urodzenia lub 14 dni od dnia przeprowadzenia kontroli granicznej, w przypadku owiec lub kóz przywożonych z państwa trzeciego (z wyłączeniem przypadku, gdy miejscem przeznaczenia jest rzeźnia, a uboju dokona się w terminie 5 dni roboczych od dnia kontroli granicznej), jednak nie później niż do dnia opuszczenia siedziby stada, w której się urodziły. Zwierzę pochodzące z innego państwa członkowskiego powinno posiadać swoje oryginalne oznakowanie,

4. Dostarczania na żądanie Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa lub organów Inspekcji Weterynaryjnej, wszystkich informacji na temat pochodzenia, identyfikacji i ewentualnego miejsca przeznaczenia owiec lub kóz, które posiadał, przechowywał, transportował, sprzedawał lub poddawał ubojowi w okresie trzech ostatnich lat,

5. Posiadania dokumentów przewozowych zgodnych ze wzorem określonym w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 19 lipca 2005 r. w sprawie wzoru dokumentu przewozowego dla owiec i kóz (Dz. U. Nr 142, poz. 1195) w przypadku przewozu owiec i kóz w obrębie terytorium państwa. Dokumenty przewozowe powinny być przechowywane przez okres nie krótszy niż 3 lata od dnia przewozu zwierząt do miejsca przeznaczenia. Kopie dokumentów przewozowych dla owiec lub kóz powinny być dostarczane przez rolnika na żądanie Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa lub organów Inspekcji Weterynaryjnej,

6. Dokonania w stadzie spisu, co najmniej raz na 12 miesięcy, nie później niż w dniu jesiennego przeglądu stada.

3. Wymogi dotyczące identyfikacji i rejestracji świń

Rolnik powinien przestrzegać obowiązku:

1. Prowadzenia księgi rejestracji świń i dokonywania wpisów do tej księgi w terminie 7 dni od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie powodujące obowiązek wpisu (tj. w przypadku: zwiększania lub zmniejszania liczebności stada). Księga rejestracji świń w formie papierowej powinna być prowadzona zgodnie ze wzorem określonym w załączniku do rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 lipca 2005 r. w sprawie księgi rejestracji bydła, świń, owiec lub kóz (Dz. U. Nr 151, poz. 1268, z późn. zm.),

2. Przechowywania danych zawartych w księdze rejestracji świń przez okres nie krótszy niż 3 lata od dnia utraty posiadania zwierzęcia,

3. Udostępniania osobie upoważnionej do dokonywania czynności kontrolnych: pisemnych lub ustnych informacji związanych z przedmiotem kontroli, dokumentów związanych z przedmiotem kontroli oraz okazywania i udostępniania danych informatycznych,

4. Bezzwłocznego oznakowania świń w siedzibie stada za pomocą kolczyka założonego na lewą małżowinę uszną lub tatuażu umieszczonego w sposób czytelny i trwały w obu małżowinach usznych świni albo na jej grzbiecie, zawierających numer identyfikacyjny zwierzęcia gospodarskiego, a w każdym przypadku przed opuszczeniem przez świnie siedziby stada.

Informację przygotowano na podstawie *broszury "Zasada Wzajemnej Zgodności (cross compliance) Minimalne normy, Obszar A, Obszar B i Obszar C obowiązujący od 2013 r."*
(Tekst zaakceptowany do druku: 15 października 2012 r.)